

Z A P I S N I K O PRIMLJENIM OBAVEŠTENJIMA

Sastavljen kod ovlaštenog starešine Organa bezbednosti Vojne pošte
7280 Knin dana 10.02. 1992 godine u 18,45 časova.
 na osnovu člana 151. stav 2. Zakona o krivičnom postupku povodom
ubistva porodice Čengić iz s. Ervenik, SO Knin

P r i s u t n i :

Ovlašteni starešina OB major Čosić Milorad
 Davao obaveštenja civil Macura Milorad
 Z a p i s n i c a r st. vod. Todorović Mladen

Priступio je pozvani Macura Milorad čin
civil od oca Mirka rođen 24.02. 1952
 godine u s. Ervenik opština Knin SR Hrvatska
 na službi u s. Ervenik, Knin sa boravištem u s. Ervenik, Knin
 koje su mu poznate u vezi sa predmetnim događajem, dobrovoljno je
 dao sledeća obaveštenja i pristao da se o tome sačini ovaj
 zapisnik:

"U vezi ubistva porodice Čengić ne mogu ništa konkretno reći. U vreme kada se ubistvo desilo ja sam se nalazio u kući Pere Šašića koja je od kuće Čengić Drage udaljena oko 100-150 metara. Pero se nalazi u rezervi, a kod kuće ima ženu, dvoje dece i brata Milana koji su se svi nalazili u kući kada sam ja sa ženom i najmlađim sinom došao kod njih. Kod njih sam došao oko 17,30 časova, a ostao sam do 22,00 časa. Kod njih odlazim zbog toga što mi je televizor u kvaru već 2-3 meseca. I pre ove večeri kada se desilo ubistvo ja sam unazad desetak i više gotovo redovno odlazio kod Pere. Često nas je i Perina žena zvala da odemo do nje pošto je sama kući.

Oko 19,30 časova svi smo čuli eksploziju iz pravca zaseoka Đakulovići i svi smo izašli da vidimo šta se događa. Kada smo izašli videli smo plamen i zaključili smo da nešto u ovom zaseoku gori. Svi smo se vratili u kuću i nastavili da gledamo dnevnik. Negdje oko 19,45 časova iz pravca mog komšije Čengić Drage čula se pucnjava iz vatrenog oružja i to pojedinačni pucnji, a ubrzo zatim i jedna eksplozija. Opet smo svi izašli da vidimo šta se zbiva i primetili da se iz pravca kuće vidi dim, ali ne i plamen. Ja sam htio da idem da vidim šta je, ali mi je žena rekla da ostanem jer se ne zna šta se događa. Ponovo smo se vratili u kuću i tu smo se zadržali do 22,00 časa. Zajedno sa ženom i detetom krenuo sam prema mojoj kući koja je od Čengićeve kuće udaljena oko 80 metara. Ja sam Čengiću prvi i najbliži komšija. Kada smo bili na polovini puta do moje kuće videli smo plamen iz Dragine kuće i tada je moja žena rekla da ona i dete neće ići kući jer se ne zna šta se događa tamo. Ona se vratila sa detetom nazad kod Pere, a ja sam otišao do kuće Šašić Drage, takode komšije Čengićevog, a odatle smo Drago i ja otišli do Šašić Obrada, gde smo u kući Obradovoj proveli do ujutru. Niko od nas nije znao šta se dogodilo kod Čengić Drage u kući i niko kući nije prilazio. Tek smo ujutru oko 07,30 časova saznali da su Drago Čengić i njegova porodica ubijeni. I tada nisam odlazio kod Čengića u kuću.

Dobro se sećam da kada sam sa glavnog puta koji izvodi iz sela Ervenik ka selu Macure skrenuo na sporedni put ka svojoj kući udaljenoj oko dvadesetak metara od glavnog puta, video automobil zelene boje, marko "fićo", sa upaljenim svetlima.

"Fićo" je dolazio iz pravca zaseoka Macure, a vožen je velikom brzinom, tako da nisam uočio broj lica u autu, niti njihove likove.

Odmah nakon ulaska u kuću ušao sam u kuhinju i legao na kauč u kačunji i zaspao. To je bilo oko 20-20.30 časova.

Nakon oko sat vremena, znači oko 21,00 časova moja majka ili žena su me probudile, koliko se sećam, povicima: "Vujo ustani puca se i gori!". Ja sam bio bunovan i mamuran, ali sam ipak ocenio da može biti opasno za moje ukućane, da može neko pucati i na nas, te sam im naredio da udju u kuću i ugase svetlo. Nakon toga ponovo sam zaspao. Cijelu tu noć sam spavao.

Sljedeće jutro, znači u nedjelju 19.01.1992. godine, probudio sam se tačno u 06,45 časova, nakon čega sam izišao u dvorište. Baš u momentu kad sam se nalazio u dvorištu vidio sam Maru Čengić, ženu od Josipa Čengića, a majku od Drage Čengića. Mara Čengić je išla iz pravca kuće Drage Čengića prema centru sela Ervenik, prilično brzim hodom za njene godine pri čemu se cijelo vreme obazirala levo i desno, odnosno okretala glavu u lijevo i u desno. Do oko 08,00 časova sam nahranio stoku, a zatim otišao kod Pere Travice zaklati jednu ovcu. Dok sam dolazio kod Pere Travice nisam nikoga uz put vidio, niti kontaktirao. Kada sam došao kući Pere Travice zatekao sam Peru, njegovog sina Miroslava, Ružu Gnjatović kuvaricu u "Jadralu" i Maru Travicu strinu od Pere. Rekao sam Miroslavu da odmah podje kod Obrada Travice zvanog Vunar da donese ovcu da je zakoljem. Ja sam zaklao ovcu svojim nožom koji ima šuplju dršku i nakon što sam završio potrebne radnje, Pero Travica me je zamolio da odem kod Obrada Travice i zakoljem jednu kozu, što sam i učinio. Kada sam došao kod Obrada Travice zatekao sam njega i Nikolu sina Stevana Travice.

Kada sam zaklao kozu i već je objesio o konop da je počnem derati Obrad je otišao donijeti rakiju iz kuće, a ja i Nikola Travica smo ostali sami. U jednom momentu ja sam Nikoli rekao: "Nito, eno vidio sam Maru Josipovu ode butizi." Na to mi je Nikola Travica, zvani Nito, odgovorio, dobro se sjećam, sledeće: "Kako si je vidio, kad je sve zapaljeno i pobijeno, samo mi je žao traktora". Baš u tom momentu kad je on završio došao je Obrad Travica i donio rakiju, a Nikola je nastavio govoriti o tome kako je išao u selo Dračevicu i donio ovce. Odmah nakon toga, neznam dali je popio rakiju ili nije, Nikola je otišao.

Kada sam završio s poslom kod Obrada Travice vratio sam se do kuće Pere Travice da bi sačekao da kupim kruh. Nalazio sam se u dvorištu Pere Travice i dobro se sećam uzeo flašu s rakijom da malo popijem, kada mi je prišao Miroslav Travica, zvani Mićun, sin od Pere Travice. Ja sam tada Miroslavu Travici ispričao sve ono što mi je rekao Nikola Travica kada sam bio kod Obrada, a vezano za paljenje kuća i ubijanje ljudi zaseocima Čengići, Đakulovići i Pajići. Na to mi je Miroslav rekao od prilike sledeće: "I Žorž je došao zapaljen u našu kuću, pa smo ga isterali". Žoržom zovemo Travica Željka, od oca Nikole, i kao Žorža ga poznaju svi u selu. Nakon toga nismo Miroslav i ja više razgovarali, već sam ja uzeo kruh i pošao kući, a to je bilo oko 09,00-09,30 časova.

Kada sam ušao u svoju kuću vidio sam moju majku Žorku i ženu Ružu da plaču, a baš u tom momentu u moju kuću je ušao i Drndak Jovo, sin pokojnog Sime. Čim je Jovo zatražio lancun od moje majke meni je sve bilo jasno. Majka mu je dala lancun (čašav) i on ga je odnio. Ja nisam išao do kuće Čengića Drage 3 dana posle tog događaja, tako da nisam ni vidio ubijenu porodicu Čengića.

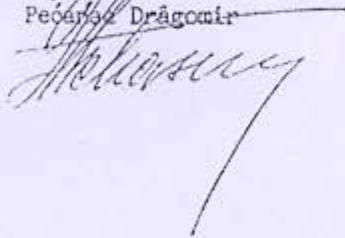
Vujo

Vezano za predmetni događaj nemam više ništa izjaviti, izjavu sam slušao dok je diktirana u zapisnik, a i čitanjem sam se uverio da u potpunosti odgovara mojim navodima datim u iskazu, te je prihvatam kao svoju, što potvrđuje svojeručnim potpisom."

Završeno u 12,15 časova dana 12.02.1992. godine.

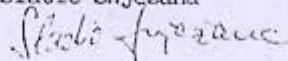
OBAVEŠTENJA PRIMIO:

kapetan I klase
Pečarić Dragoimir

ZAPISNIČAR:

GL na službi u JNA
Sladić Snježana

OBAVEŠTENJA DAO:

Pripadnik TO
Šabić Vujo

